

Kristna
synskadades
förening

Nr 6-7, 2013
Årgång 105

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Körgänget i studion för att spela in Syskonbandets Musik-CD. Foto: Daniel Strömberg

**Ljuva toner i Rimforsa
Jesusmanifestationen
Sommartävling**

Från verksamhetsledaren

I skrivande stund hänger sig en viss trötthet kvar efter de dagar av studioinspelning vi hade nu dagarna kring Nationaldagen. Solen strålade för oss varje dag och gav energi, så som också de deltagande gjorde. Glädjen och energin från de sjungande ska förhoppningsvis visa sig och spridas också till dig när du i höst får höra resultatet! Mer om dessa dagar får du läsa längre fram i denna tidning och planen är att du i augusti ska få ingående information om hur och när du kan köpa skivan.

Jag dröjer mig ändå kvar i tanke och liten reflektion vid denna långhelg av inspelning och gemenskap som utgångspunkt. Det blev under dessa dagar tydligt hur väl något kan fungera och ros i land när vi alla hjälps åt. Alla, såväl synskadade deltagare som de få ledsagarna, bidrog med det de förmådde och var bra på. I detta ljus visade sig många förmågor som så lätt kommer i skymundan. Någon hade förmåga att inspirera och få andra att våga sjunga, någon annan att hitta rätt toner och takt. Någon såg vad som behövde göras, någon annan bar det som behövde bäras. Någon spred positiv anda, någon annan gjorde villigt tjänster. Alla bidrog på

sitt sätt med det de förmådde. Vid detta tillfälle men också i andra sammanhang i livet, blir vår villighet att använda våra förmågor och göra det vi förmår till hjälp och glädje för omgivningen men också något vi själva lyfts upp av. Under avrundningen av dagarna på Liljeholmens folkhögskola var det någon i gruppen som uttryckte tacksamhet just över att få använda sina förmågor i detta sammanhang som Syskonbandet utgör och låta förmågorna blomma ut.

Aposteln Paulus använde bland annat i brevet till församlingen i Korinth (1 Kor 12:12-30) kroppen som bild för att alla olika personligheter och förmågor behövs. Liksom olika kroppsdelar förmår olika saker, och liksom olika kroppsdelar har olika skavanker och den ena aldrig förmår fullt ut göra vad den andra kan, så är vi olika. Olika med våra skavanker och brister, men också i våra förmågor. Med säkerhet vågar jag lova att var och en av oss har en förmåga att glädja andra och oss själva med.

Låt oss fortsätta att våga använda våra egna förmågor och lyfta upp andras så att vi tillsammans blir en hel blomsteräng av utslagna blommor som sprider väldoft och glädje!

Tina Hanson

Innehåll

Från verksamhetsledaren.....	2	Boktips.....	10
Medlemsporträtt.....	3	Välsignad insamling.....	11
Jesusmanifestationen.....	3	Bönebrevet.....	11
Syskonbandets inspelningsdagar..	7	Några funderingar om meningen	
Sommartävling.....	8	med livet.....	12
Syskonbandet i media.....	9	Från redaktören.....	16
Arvet efter Rosenius.....	9	Redaktionsruta.....	16

Medlemsporträtt

Hellä Mellström, Göteborg

Hellä är ny som medlem i Syskonbandet och är född i Finland, strax utanför Tammerfors. Hon var näst yngst av 11 syskon. 1942 kom hon till Sverige som krigsbarn tillsammans med en syster. De hamnade på en liten gård utanför Vetlanda hos ett lantbrukarpar. På 50-talet bodde hon i Stockholm och studerade på Kaggeholms folkhögskola. Annars har hon mest bott i Göteborgstrakten. En period jobbade hon på sjukhus och var sedan på postverkets personal- och löneavdelning de sista 30 åren fram till pension. Den gamla fina byggnaden som postverket låg i är idag Posthotellet. Hellä är aktiv i Göteborgskyrkan där hon lärt känna Kerstin och Rikard Adestrom.

Via dem fick hon höra talas om Syskonbandet och var i år med på årsmötesdagarna på Tollare som hon uppskattade mycket.

– Det var många som var med som var så duktiga med att klara sig på egen hand och det har varit svårt för mig att erkänna att jag behöver hjälp och jag inser nu att jag måste träna mer med käppen för att bli mer självständig säger Hellä. Av 11 syskon var det 9 som fick RP vilket även Hellä har.

– Jag har kunnat läsa och klarat mig bra men på de sista tre åren har det blivit sämre. Särskilt i olika ljusförhållanden kan det vara besvärligt avslutar Hellä.

Ronny Gilderskär

Jesusmanifestationen

För sjätte året i rad anordnades Jesusmanifestationen. Denna gång även i Jönköping, Skellefteå och i Umeå. I Stockholm samlades cirka 15000 människor i Kungsträdgården för gemenskap och Guds-tjänst. Manifestationen är inte en demonstration mot något utan en samling för kristna från olika tros-samfund runt det som förenar oss i den kristna tron: Jesus vår Herre. I år gick det av stapeln den 18:e maj, pingstafton. Som vanligt var det en bönevandring med tusentals människor som gick runt i centrala Stockholm och bad för olika saker vid olika stationer, t.ex. våra församlingar, våra familjer och samhällsansvar.

Maud Lindberg och Olle Andersson, bägge medlemmar i Syskonbandet har varit på alla manifestationerna. Maud berättar att de var inne ganska tidigt och lyssnade på musik och gick runt och tittade. – Det var ont om sittplatser så det blev många timmar vi var ”på benen” men förre domprosten Hakon Långströms avslutande predikan var så gripande så det kändes inte då säger Maud. Hakons predikan har rönt uppmärksamhet och återges i sin helhet längre ner i denna artikel. Ibland sammanfaller mani-

festationen med Syskonbandets årsmötesdagar. Datum för nästa år är ännu inte bestämt, men om det vore möjligt så skulle det vara roligt att samlas på något sätt i Syskonbandet på manifestationen. Jag sår detta frö så får vi se vad som händer. Här följer predikan (som varit publicerad på tidningen Dagens hemsida).

Ronny Gilderskär

Så skriver evangelisten Johannes (15:9-17):

Jesus sade: "Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek. Detta har jag sagt er för att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig. Mitt bud är detta: att ni skall älska varandra så som jag har älskat er. Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. Ni är mina vänner om ni gör vad jag befäller er. Jag kallar er inte längre tjänare, ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då skall Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Detta befäller jag er: att ni skall älska varandra."

Vårt rum har blivit allt större. Vi har sett att vår vintergata med hundratals miljarder stjärnor – varav vår sol är en – är en av många

galaxer i en galaxhop bland flera och att denna galaxhop är en del i något ännu större. De ofattbart stora superhoparna. Människan, ett stoftkorn på ett stoftkorn. Samtidigt har vi allt tydligare sett människans storhet och upptäckt alltmer av materiens innersta, de ofattbart små kvarkarna som alltid uppträder tillsammans, som aldrig kan tänkas ensamma. Kvarkarna som hålls samman av den starka kraften medan universums superhopar hålls samman av en svag kraft – gravitationen. Den starka kärnkraften är en etta med 38 nollor efter gånger starkare än gravitationens kraft och man letar intensivt efter sambandet mellan dessa krafter. Parallellt kan vi fråga: Vad finns det för samband mellan Guds starka kraft och vår svaga? Gud som är, som har existerat och kan existera utan oss. Och vi som inte kunnat, kan eller kommer att kunna existera utan Gud. Men inte nog med att Gud vill ha med oss att göra, Gud gör sig beroende av oss.

Nyckeln till detta är vänskapen.

"Jag kallar er vänner", säger Jesus. Vilken beteckning på lärjungarna – Jesu vänner! Det är ett starkt ord Jesus använder. Vän. Vänskap är en av de starkaste relationer vi känner. Vänskapen går som en stark ström genom tiderna.

Vi minns beteckningen Abraham fick: Guds vän. Genom fyra millenier har de orden klingat. Guds vän.

Vänskapen, djupt mänsklig men också djupt gudomlig. Gud uppenbarar sig som vår vän. Religiöst är

detta inte alls självklart. Ofta har man i religionerna en skräckslagen fruktan för gudomen, försöker beveka och avvärja straff genom offer. Vännen måste man vara tillvänd för att relationen ska bestå. Vänder man vännen ryggen i likgiltighet eller kärlekslöshet riskerar man relationen. Men den frånvände kan bevara vänskapen, längta den bortvända vännen åter.

Vänder vi Jesus ryggen? Vilken fråga en dag som denna, kan man tycka! Men jag kommer inte undan frågan, hör intensiteten i vännens ord: "Inte vill väl också ni gå bort?" Men bortvänd från Jesus?

Mycket vill få oss att vända oss från Jesus. Den onda makten, den gudsfrånvända världen och vårt egen inneboende tendens att så lätt bli vridna bort från Jesus. Om frågan plågar får vi klamra oss fast vid att Jesus längtar oss tillbaka. Wallinpsalmens "Var är den vän som överallt jag söker", är också Jesu fråga.

Han söker den förlorade vännen, vill dra den åter till sig. Den helige Ande kallar med evangeliet, upplyser med lagen och evangeliet. Anden vill leda fram till att se behovet av Jesus. Så att Gud kan ge förlåtelse, tro, ny födelse och rättfärdiggörelse. Jesus vill att vi ska vara hans vänner, följa hans bud och förbli i hans kärlek. Det ger glädje. En glädje som är Jesu egen och som får vara i oss. Det är en glädje att få samlas idag, en stor skara. Vi tänker olika, vi har olika traditioner men det som förenar oss är att vi

vill vara bland Jesu vänner. Vara tillsammans i Jesu närhet, lova, pris och tacka honom.

Jesus ger oss ett bud. Att älska Gud, Fadern, Jesus och den helige Ande, att älska varandra så som Jesus älskar. "Så som Jesu kärlek var, aldrig någons varit har", sjunger vi. Det är så. Ändå säger Jesus: älska varandra som jag älskat er. Vi ska inte sträva efter något mindre än att älska som Jesus gör. Hur ska vi göra det? Det är ju lätt med vännerna, de som vill oss väl. Men motståndarna då? Fienderna? Vi ska älska dem också lika starkt! Men det går ju inte! Jo, Jesus kunde det och vi skall sträva efter att i allt likna Jesus. Men vår kärlek skall inte vara mesig eller likgiltig för rätt och fel, sanning och lögn, ont och gott. Nej, vi ska avsky det onda, avsky lögnen, avsky det orätta. Men älska den som gör oss ont, älska lögnaren, älska den som gör orätt. Det inte är lätt. Det är något att öva på hela livet.

Det blir misslyckanden att bekänna och få förlåtelse för. När vi lyckas kan det provocera; men upphör inte att vara vänlig, att bete dig kärleksfullt. Det är sådan Jesus vill att du ska vara.

Om någon angriper en av våra vänner, kränker, mobbar eller framställer vår vän på ett upprörande sätt, så står vi upp för vännen, säger: sådär gör du inte mot min vän! Likadant när man framställer vännen Jesus på ett upprörande sätt. Och likadant om man gör någon av Jesu minsta vänner illa. Då ska vi

säga: Stopp: Så gör man inte mot en Jesu vän! Blir vi uppgivna, missmodiga eller sorgsna är Jesus där med sin varma närvaro och tröstar. Han vill vår glädje, ja, han vill att den ska bli fullkomlig. Vilken vän vi har i Jesus! Vem vill annars att vi ska ha fullkomlig glädje? Jesus vill att vi skall ha omåttlig, fullkomlig glädje. Låt ingen ta din jesusglädje ifrån dig! Tänk vad ett litet sms från en vän kan glädja oss. Vi har Bibeln full med vänmeddelanden från Gud. Inspirerade av Guds Ande. Jesu vänskap är utgivande. I stället för att se sina lärjungar som tjänare eller underlydande gör han sig beroende av dem genom att betrakta dem som vänner och utsätter sig för risken att bli sviken, förrådd och övergiven. En Jesu vän är vän med treenig Gud, med skapelsen, stort och smått, starkt och svagt, med mänskligheten som Jesus gav sitt liv för, med andligheten.

Kärleken Jesus vill av oss visar sig i vänligheten och ömheten. Dessa är som vektorer, storheter med riktning. Av dessa vektorer måste vänligheten komma först och öppna för ömheten. Ömhetens växtplats är i det svåra, som också är utvecklingens och glädjens växtplats. Några behöver extra ömhet. De svagaste bland oss. De som känner sig mindre ansedda, mindre efterfrågade. De som anses ha haft sitt bäst-före-datum. Ett sådant ska vi aldrig sätta. Det finns bara ett datum vi ska ha för ögonen och det är ett som inte ens Jesus känner. Den yttersta överraskningens dag. Den

dag vi kan få höra Jesus säga till den vi inte satt så högt: Stig högre upp, min vän. Om vi myllar med ömhet och vattnar med uppmuntran kan vi få se underbara blommor i den magraste jord. De som brottas med tvivel och uppgivenhet. De som känner sig utestängda. I alla relationer, i kyrkor, familjer och på arbetsplatser sker ett utbyte genom tunna utbyteshinnor. När med blir mot brister den tunna hinnan. Och det gör ont. Då måste ömheten i Kristi efterföljd finnas där. Liksom vänlighet och förbön. Vi får se oss själva med Kristi kärleks ömhet. Se att vi alla är sända. Inte så mycket för att verka som för att vara. Mission är i mycket emission – utstråling. Kristusbrev till världen. Kristusdoft i världen.

Vårt rum har blivit allt större.

Men det finns rum vi ännu inte sett. Rum som Jesus berett åt oss. Himlen. Målet för vår gemensamma vandring. Där väntar vännen. Jesus. Där väntar vänner från olika tider och länder.

*Där skall vår lovsång evigt, saligt klinga,
när vi in i sabbatsvilan har fått gå.
Tillsammans med änglarna i himlakören
vi sjunger en ny sång i Jerusalem.
Hos Herren då vi är
får stå där inför tronen
och gå på gyllne gator i Guds Jerusalem.*

*Halleluja, halleluja får vi sjunga
Halleluja, halleluja. Pris ske Gud!*

Amen

Hakon Långström

Syskonbandets inspelningsdagar

Den 5-9 juni var det äntligen dags för ett härligt gäng syskonbandare att lägga sången till vår kommande musik-CD. Vi var ett glatt gäng på totalt 26 personer som strålade samman dessa dagar. Vi var på Liljeholmens folkhögskola i Rimforsa, ca 3 mil söder om Linköping.

tacobuffé var det dags för uppsjuning där det bland annat bjöds på musikmemory och sånger om grodor. Efter uppvärmning av röster var det äntligen tid för kören att börja öva tillsammans på de fyra körspår som skulle spelas in. Vi började lite mjukt med en finstämd låt skriven av Trygve Nandorf, där skulle kören bara "oa" lite lätt. Det

Matrast i härlig omgivning. Foto: Tina Hanson

På skolan finns en jättefin studio där vi fick husera bäst vi ville under helgen.

Redan under onsdagskvällen och tidigt på torsdagen började folk strömma in, då var det alla solister som skulle spelas in, totalt 11 stycken.

– **I början var** det nervöst, men när väl det släppte så var det jättekul, säger Pontus Nyman som har en egenskriven låt med på skivan. Så blev det då torsdagseftermiddag och dags för den resterande gruppen att anlända. Efter en underbar

var en bra början och där och då visste jag att detta skulle överträffa alla mina förväntningar.

Fredagsmorgonen kom och det var tid för den första gruppen körsångare att inta studion. "Det var speciellt att sjunga kör i studio, man hade ju lurar på sig så man kände sig lite isolerad" säger Sten Lindén från Timrå som var med på sitt första Syskonbandsarrangemang på många år.

– Hur har dagarna varit hittills?

– Jättebra! Det har varit så trevligt att träffa nya fina människor. Jag

har ju sjungit i studio förr, men aldrig så här i storgrupp.

Efter det mjuka oandret var kören ett sammansvetsat team som gick över i lite svängigare gospel och pop. Alla deltagare hade redan innan fått en övnings-CD med alla stämmor på, så det var bara lite finputsning som krävdes innan man gick in i studion. Kerstin Adeström var vår körledare och med hennes hjälp satt allt som en smäck!

Tiden flög iväg, men vi låg hela tiden i fas med det vi hade föresatt oss att hinna med. När så den sista kvällen kom var allt i princip klart. Fyra underbara sånger var insjunga och förväntningarna på skivan hade bytts från höga till gigantiska! – Man önskar nästan att vi kunde fortsätta nu när vi är så tigha, kanske vi rent av ska stanna en vecka till och fortsätta, skrattar Sten vid middagen den sista kvällen.

Vad händer nu?

Jag blev lite nyfiken på vad som händer nu, är allt klart? Kommer skivan ut redan nästa vecka nu då när all sång är lagd? Calle Olofsson som var vår fantastiska ljudtekniker och även är en trogen syskonbandare besvarar mina frågor: – Nej, nej, det är massor kvar att göra, nu ska jag åka hem och börja mixa allt ihop, jag beräknar ungefär 50-100 timmars arbete här framöver för mig.

– Kommer du att göra allt själv?

– Nja, inte direkt kanske, musikgruppen och Daniel kommer att hjälpa mig, men det mesta ligger på mitt bord.

– Hur upplever du som ljudtekniker att vi har skött oss?

– Ni har varit fantastiska och dagarna har bara flugit iväg, jag är så imponerad av hur kören utvecklats, det är nästan lite synd att vi inte har fler låtar att jobba med.

I mitten på november kommer skivan att släppas, och jag rekommenderar varmt att ni köper den både till er själva och som en fin gåva till nära och kära!

Marie Bergström

Sommartävling

Yrkesordbowling

Tio personer kommer in på Arbetsförmedlingen. De har olika önskemål om arbeten. Kan du, genom att omplacera bokstäverna i personernas namn, lista ut vad de vill jobba med? Första bokstaven står inom parentes, vilket blir en ledtråd. Tio bokstäver i orden kan jämföras med tio kaglor i bowling. Därav namnet ordbowling.

Lycka till!

1. Stina Vegle (e)
2. Astor Julin (j)
3. Rose Flönkk (s)
4. Lan Käslakk (k)
5. Kurt Röstin (i)
6. Ralf Äresjö (f)
7. Tekla Pfyng (f)
8. Elsie Tonft (t)
9. Berra Sufsö (b)
10. Vera Dähmer (h)

Erik Bondesson

Skicka in ditt svar på valfritt sätt till kansliet senast 9 augusti. Vi lottar ut ett fint pris till en vinnare!

Syskonbandet i media

I tidningen Dagen finns det den 24 maj på mittuppslaget en artikel om Kerstin Adeström. Många känner Kerstin som medlem i Syskonbandet och även styrelseledamot och en av krafterna bakom den musik-CD vi gör. På Dagens hemsida finns det ett referat från våra årsmötesdagar. Bägge artiklarna kan du hitta via vår egen hemsida www.syskonbandet.se eller hör av dig till kansliet så kan vi skicka de.
Ronny Gilderskär

Arvet efter Rosenius

Carl Olof Rosenius var en lekman-
napredikant på mitten av arton-
hundratalet som har lämnat många
spår efter sig i svensk kristenhet.
Hans far Anders Rosenius var
präst och anhängare av
"nyläseriet" en väckelserörelse
som präglades av Luthers skrifter
och hade sin spridning i norr- och
västerbotten på 1800-talet och som
påverkade Carl Olof som ung.
Jag fick av en tillfällighet tag på en
av 7 små skrifter som Carl Olof har
skrivit och nyligen har getts ut på
nytt, denna hade titeln "Syndens
dagliga plåga" och jag upplevde
det som befriande att ta del av Ro-
senius tankar kring hur vi kan vara
Guds avbild och syndare på sam-
ma gång. Detta med synd kan ju
kännas som ett tungt och belastan-
de ord och inte heller Rosenius tar
lättvindigt på det men förklarar
sambandet mellan synd, förlåtelse
och vår frälsning genom tro på ett
handfast och begripligt sätt som till-

tar mig. Någon har sammanfattat
hans teologi med fyra ord: "Kom
som du är". Rosenius betonar
starkt att vi inte blir rättfärdiga ge-
nom handlingar. Även om vi själva
känner oss "icke värdiga" så är vår
frälsning inget vi kan jobba på ge-
nom gärningar och att försöka leva
ett fromt och rättfärdigt liv för att
sedan möjligtvis kunna ta emot
Guds nåd och förlåtelse. Nej, det
är genom tron på Guds son och
inget annat som vi blir räddade.

Vi behöver få bekänna våra tillkor-
takommelser så är vi frälsta av nåd
genom vår tro på Jesus Kristus.
Som predikant var Rosenius alltid
mycket påläst och han sökte inte
något ovanligt i ämnet, inte heller
höjde han rösten, viskade eller
gjorde stora åtbörder utan predika-
de som han sa "det som var nöd-
vändigt". August Strindberg lyssna-
de till honom en gång och skriver i
sin självbiografi: "Rosenius såg ut
som friden och strålade av him-
melsk glädje. Han erkände visserli-
gen att han var en gammal synda-
re men Jesus hade honom renat
och nu var han lycklig. Han såg
lycklig ut. Var det möjligt att det
fanns en lycklig människa?"

Inte bara i hans egna böcker och
ett flertal biografier om hans liv och
verk lever Rosenius vidare, han var
med och startade flera idag livs-
kraftiga organisationer. Han var en
av förgrundsgestalterna och i prak-
tiken dess ledande ideolog vid
grundandet av EFS, Evangeliska
Fosterlandsstiftelsen, som är en
väckelserörelse inom Svenska kyr-

kan. EFS har idag 16000 medlemmar spridda på 400 föreningar över landet och är en väckelserörelse med det gemensamma målet att hjälpa människor att leva nära Jesus Kristus i vardagen. EFS hade tidigare ett eget bokförlag där man gav ut Rosenius böcker och skrifter. Han dyker upp med jämna mellanrum i deras tidskrift

”Budbäraren” och så sent som på deras årsmöte i år var det uppe en motion om att ge ut böckerna på nytt. På Johannelunds teologiska högskola som ägs och drivs av EFS utbildar man präster för tjänstgöring i Svenska kyrkan och i EFS och där är det obligatoriskt att läsa delar av de sju skrifterna. Förmodligen är det den enda utbildningen i Sverige där Rosenius är en obligatorisk del. Man anordnar även i februari varje år s.k.

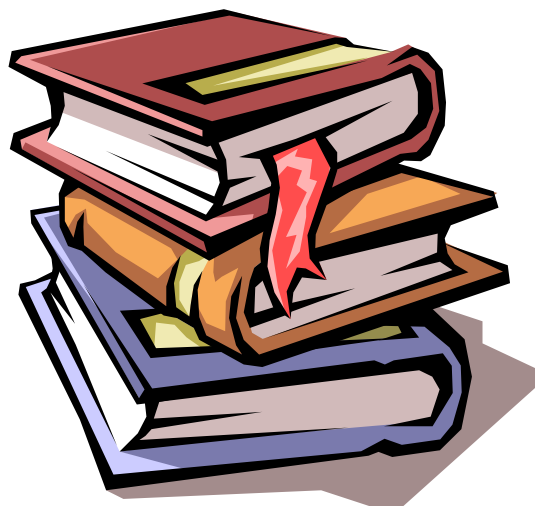
”Roseniusföreläsningar”.

Förutom EFS var han även involverad i att starta ett par viktiga diakonala institutioner: diakonianstalten Ersta i Stockholm och Stockholms stadsmission.

För den som är intresserad att läsa mer om Carl Olof Rosenius liv och tankar rekommenderas boktipset i denna tidning: ”Vid Guds hjärta” av Christer Andersson.

(Tack till LarsOlov Eriksson, högskolelektor inom Exegetisk teologi vid Johannelund samt Martin Nilsson, informatör EFS för givande samtal om Rosenius betydelse idag.)

Ronny Gilderskär

Boktips

”Min ena mamma hette Ruth” av Lotta Backman.

Elsie Mårtensson tipsar om denna självbiografiska roman.

AdLibris skriver om boken: Lotta växer upp i skuggan av en stor familjehemlighet, en hemlighet som briserar när hon är 18 år. Plötsligt kastas hela hennes värld omkull. I denna självbiografiska roman målar Lotta Backman ömsint bilden av sin mamma Ruth och av uppväxten i 50- och 60-talens fromma frikyrkomiljö. Minnesbilderna varvas med berättelsen om den vackra Karin som lever i en annan värld, fylld av spänning och flärd. Men också av förluster, död och ett förlamande svek som driver henne att lämna bort sitt enda barn.

Finns som talbok på Daisy.

”Vid Guds hjärta” av Christer Andersson.

Den senaste skildringen om Carl Olof Rosenius, människan och hans liv och verk.

Under delar av sitt liv drabbades

Rosenius av tvivel på Guds existens och om Bibeln var Guds ord. Vid ett sådant tillfälle hörde han talas om en engelsk metodistpastor som hette George Scott som lockade folk i massor till sina predikningar i Stockholm. Mötet med Scott blev avgörande för Rosenius och den tro och teologi som han sedan stod stadigt i under sin fortsatta livsgärning. Rosenius tankar och livsöde har talat starkt till mig och jag rekommenderar varmt denna biografi.

Finns som talbok på Daisy.
Ronny Gilderskär

”Grabben i kuvösen bredvid” och ”Ett CP-bra liv”.

Jonas Helgesson

Maria Selberg tipsar om dessa två böcker som handlar om Jonas Helgessons uppväxt och liv som CP-skadad och kristen. Jonas säger i en intervju i IKON1931: ” Att jag har kommit såhär långt och kan leva det liv jag lever i dag ser jag som en blandning av envishet och Gud. De förböner jag har fått har gett mig kraft och hjälpt mig att komma dit jag är i dag. När jag som tonåring väl bestämde mig för att leva mitt liv utan ursäkter, att kämpa och träna för att vinna över min kropp och mitt handikapp var Gud med mig. Jag tror att det finns ett syfte med mitt handikapp, att Gud använder mig och mitt handikapp för att hjälpa andra.”

Välsignad insamling

För precis ett år sedan skrev vi här i tidningen om det byggprojekt som vår systerförening UFSAMC i Kongo-Kinshasa påbörjat och som Syskonbandet beslöt sig stödja genom en insamling för att projektet ska kunna slutföras. Projektet beräknades kosta 50 000 svenska kronor och detta blev således vårt insamlingsmål. Under hösten var det många givare som bidrog till insamlingen men eftersom målet inte var uppnått vid årets slut bestämdes det att insamlingen skulle fortsätta även nu under våren. Nu är insamlingsmålet med råge uppnått! Tillbyggnaden längs muren till föreningsgården kommer kunna fullföljas, butik och verksamheter inrättas. Vår gemensamma tro är att detta kommer hjälpa föreningen av kristna synskadade i Kongo-Kinshasa och individer i deras svåra situation. Innerligt tack, från Syskonbandet och UFSAMC, till alla er som generöst bidragit med era pengar – de blir till välsignelse!

Tina Hanson

Bönebrevet

Kerstin Strindberg hälsar till alla och ber om förbön inför hennes resa till Tanzania i samband med att ”Glädjens skola” i Tabora firar 50 år! Det är sammanlagt fyra personer som åker ner från Sverige. De kommer först till Arusha där de bl.a. besöker tryckeriet som ger ut kristen litteratur som Daisy Grönkvist är engagerad i. Det blir sedan

en lång bilresa (i stället för inrikesflyg eftersom flygplatsen renoveras) till Tabora och skolan. Innan de far hem igen ska de även till Zanzibar och träffa Birgitta Karlsson. Sällskapet åker den 11 augusti och kommer hem den 27:e.

Låt oss alla ta med de i våra böner för att de ska få ha hälsan och allt resande och praktiskt ska fungera på denna speciella resa.

På årsmötet sjöng och talade vi in en speciell hälsning till skolan som vi skickar med Kerstin att lämna över på plats. Medlemstidningen återkommer med ett reportage om deras resa och firandet där nere längre fram.

Ronny Gilderskär

Några funderingar om meningen med livet.

Sture Lyreskog delade dessa ord och tankar med oss under årsmötetsdagarna. Här återges de på nytt för alla att kunna ta del av.

Antingen man har varit på årsmötetsdagar med Syskonbandet eller om man inte har varit någonstans alls kan man ibland känna en lust att göra ett avstamp – ta ut riktningen eller göra någon form av omstart. Både denna dag och dagar som kommer, är faktiskt första dagen på resten av Ditt liv.

Det brukar heta att vi får bara ett liv. Ibland skulle vi kanske önska oss mer. D H Lawrence sade: "Om man ändå kunde få två liv!

I det första kunde man göra alla sina misstag... och i det andra kunde man dra nytta av dem".

Men livet har ingen generalrepetition. I det verkliga livet gör vi därför mycket som vi ångrar.

Även om vi har gjort fel och misstag i det förflutna, var vi än står, är det möjligt att med Guds hjälp göra något bra av det som återstår. Alla oavsett ålder, arbete och hälsotillstånd har precis samma förutsättningar.

Vad ska jag då göra med mitt liv?

Finns det någon högre makt som vill något med mitt liv?

Vad vill Gud i så fall med mitt liv?

Vad är meningen?

Vart går vägen för mig?

Att leva bara för egen njutning leder i längden till en flyktig och tomhetsskapande tillvaro. Man blir ensam, ibland besviken på s.k. vänner, besviken på idrottsidoler, ja kanske t.o.m. på sina barn som aldrig hör av sig.

Kanske blir man allra mest besviken på sig själv för sin egen oförmåga, otillräcklighet och att inte vara lika duktig som andra m.m. I Predikaren 1:14 säger han apropå jagande efter rikedomar, kvinnor och kunskap "jag betraktade allt som sker under solen: allt var tomhet, ett jagande efter vind.

Jesus sa: "Jag är vägen, sanningen och livet". Kan detta vara något som visar vägen till ett liv med en verklig mening?

Att Jesus existerat som historisk person är det numera knappast någon teologisk forskare som betvivlar. Men är det något han verkligen sagt och om han har sagt det, hade han något slags gudomligt man-

dat? Om inte; Ja, då är vi många som är grundlurade, då är vår förkunnelse tom och meningslös. Eller så är det något som vi kan acceptera som sant eller i varje fall tänkbart och då finns det inget som är viktigare för en människa än att klara ut för sig vad detta betyder. Det finns inget lite lagom eller mitt emellan. En anledning till vårt liv uppenbarar sig för oss, och vi kan finna en Gud som har skapat oss till sin avbild och som ser på oss med en oöverträffad kärlek och nåd och som har fridens tankar för oss. Vad är i så fall vår roll och hur ska vi förhålla oss till detta och leva våra liv?

I Romarbrevet 12:1-2 skriver Paulus: "Därför ber jag er bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett heligt och levande offer som behagar Gud. Det ska vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja, det som är gott behagar honom och är fullkomligt".

"Frambär er själva..."

Det här kräver en viljeakt från vår sida. Paulus uppmanar oss, med tanke på allt som Gud har gjort för oss, att bära fram oss själva som "ett levande och heligt offer som behagar Gud (Romarbrevet 12:1). Gud vill att vi skall överlämna oss själva med vad vi är och har. Det handlar om vår livsmening för att göra det som är gott i Guds Ögon. Detta är inte något konstigt

eller asketiskt. Frågar man en icke troende människa om hennes mening med livet bara är detta att leva för egen njutning, så får man nog oftast till svar att:

– Nej, så är det verkligen inte. Jag lever ju för mina barn, och min familj och det jag drar ihop genom all min möda får de ta över en gång när jag går bort. En annan säger att "jag offrar tid och pengar på världens fattigaste barn och andra välgörande ändamål." Det är alltså inget konstigt i att finna meningen med livet genom att offra och leva för andra.

Vad är det Gud vill att vi ska offra i relationen till honom?

För det första skall vi ge honom vår tid. Vår tid är vår värdefullaste egendom. Vi bör överlåta vår tid åt Gud.

Det betyder inte att vi skall använda all tid till bön och bibelstudium, men att vi skall låta Gud bestämma våra prioriteringar.

Det är lätt att göra fel prioriteringar. Så här stod det i en tidningsannons: "Lantbrukare söker kvinna med traktor med tanke på delägarskap i gård och eventuellt äktenskap.

Var vänlig bifoga foto - - - på traktorn".

Vår första prioritet måste vara våra relationer, varav den allra främsta är relationen till Gud. Den relationen blir levande genom ordet, bönen och genom att lyssna in och reflektera över det. Vi behöver också avsätta tid till att vara tillsammans med andra kristna

- på söndagen och kanske också någon kväll i veckan. Där träffas vi för att uppbygga och uppmuntra varandra. Här kommer vi ju in på delaktigheten som ju var ett tema under årsmötesdagarna.

Vi vet att en del synskadade upplever svårigheter att hitta fram till en kristen gemenskap och att trivas i en god församlingsgemenskap. Det är en av våra uppgifter i Syskonbandet att få vara med att hjälpa till med kontakter som kan förmedla en sådan gemenskap.

Liksom vår tid, är också våra pengar en resurs som Gud har gett oss och som han vill att vi ska använda för sitt rike. I Nya testamentet finns det inget förbud mot att äga saker, tjäna pengar, spara eller njuta av detta livets goda. Det som däremot förbjuds är att vi egoistiskt samlar rikedomar åt oss själva så att vi på ett osunt sätt blir besatta av materiella ting och sätter vår förtröstan till rikedom och ägodelar. Det vi inbillar oss stå för trygghet leder i stället in i en ständig otrygghet och för oss bort från Gud (Matteus 7:9-24).

Vi köper ofta saker som vi inte behöver för pengar som vi inte har och det vi köper skapar ibland större bekymmer än det ger lycka och tillfredsställelse.

Det är vår kallelse att dela med oss.

Att generöst dela med sig är det rätta genväret på Guds godhet mot oss och de behov vi ser runt omkring oss. Det är också det bästa sättet att hindra att materialismen får grepp om oss.

Att lämna sig som ett offer innebär även att vi ger Gud våra öron, ögon, mun och vår tunga.

Aposteln Jakob påminner oss om vilket kraftfullt redskap vår tunga är (Jakobs brev 3:1-12).

Vi kan använda tungan för att fördärva, förråda, förbanna, skvallra eller dra uppmärksamhet åt oss själv, men vi kan också använda tungan

till att tillbe Gud och uppmuntra andra.

"Som ett levande och heligt offer"

Att göra allt detta har ett pris. Det kan innebära en del offer från vår sida. Som bibelkommentatorn William Barclay uttryckte det:

"Jesus

kom inte för att göra livet enkelt, utan för att göra människorna fantastiska.

Den tidigare TV-journalisten Göran skytte sa då han reflekterade över sitt liv en tid efter omvändelsen, att livet som kristen sannerligen inte blev enkelt men däremot helt fantastiskt. Vi måste vara beredda att gå Guds vägar och inte våra egna. Vi måste vara villiga att ge upp det i våra liv som vi vet är fel och ställa till rätta det som behöver ordnas upp.

Vi måste också vara villiga att hålla Guds fana högt i en omgivning som kanske är fientligt inställd till den kristna tron.

"Anpassa er inte till denna världen" skrev Paulus också.

Vi är kallade att skilja oss från mängden, att stå för vår kristna

identitet var vi än är och vilka omständigheterna än är. En kristen borde vara som en puppa snarare än som en kameleont.

Puppan förvandlas så småningom till en vacker fjäril. Kameleonten är en ödla som kan ändra färg på huden för att harmoniera med omgivningen - den kan variera mellan grönt, gult, beige och mörkbrunt. Kristna är inte kallade att anpassa sig till sin omgivning men däremot att skilja sig från mängden.

Om inte våra förfäder hade skilt sig från mängden hade inte den första skaran människor blivit de 2,2 miljarder kristna som finns idag, och vi hade inte haft något Syskonband. Men att vara annorlunda är inte detsamma som att vara underlig. Vi är inte kallade att gå omkring i fula trista kläder eller att börja tala ett egendomligt, religiöst språk. Vi ska inte stänga in oss i någon from bubbla. Om vi inte möter människor där de är (i världen) vore det ju meningslöst att vi skiljde oss från mängden och från världen.

Att t ex en pastor möter och vägleder människor på krogen betyder ju inte att pastorn anpassar sig och krökar till när han är ute för att nå människor.

Att låta sig förvandlas betyder att ställa sig till förfogande för Guds kärlek och nåd. Men detta är knappast något statistiskt läge, åtminstone inte i denna världen.

Att låta sig förvandlas handlar nog mer om en värdering och att gå åt ett håll som innebär att vi blir mer och mer lika Jesus och allt mer tänker hans tankar.

Tankar hette förr "sinnet" och det som menas är nog själen d.v.s. både tankar känslor och vilja. Ju mer lika Jesus vi blir, desto mer "normala" blir vi också, i den bemärkelsen att vi blir mer mänskliga.

"Så att ni kan förstå vad som är Guds vilja".

Det är lätt att tänka att Guds vilja är något som går på tvärs mot min egen. Men så behöver det inte alltid vara.

Nej. Låt er förvandlas så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja.

Gud lägger ner i vårt hjärta en vilja. Han drar i våra hjärtan med kärlekens rep enligt profeten Hosea. Kärlekens rep är verkligen en sinnebild för den helige ande.

Ibland kan vi känna en längtan inom oss som liksom inte vill gå över. Vad är det som gör oss glada, lyckliga, eller vad är det som gör oss ledsna och arga.

Naturligtvis kan det finnas ett visst motstånd i mitt liv mot Guds vilja, annars känner jag nog mig själv ganska dåligt. Det verkar finnas något i mig som drar åt ett annat håll. Det motståndet fanns också hos Jesus.

Vi vet att när Jesus och lärjungarna var i Getsemane trädgård och lärjungarna övermannades av sömnen så stod Jesus ensam och bad att få gå en annan väg!

Han kämpade med frestelsen som alla kristna och kyrkor genom tiderna har kämpat med, att nå målet utan korset.

Att fullfölja sitt liv utan korset var hans bön. "Låt mig slippa denna

kalk om det är möjligt.”

Det är också vår bön i olika sammanhang i livet.

Där Adam i kampen i den första trädgården valde att följa sin vilja valde Jesus i kampen i den andra trädgården att följa Guds vilja. ”Inte som jag vill, utan som du vill”, löd också hans bön. Ofta är det detta vi har svårt att bedja. Men Gud vill hjälpa oss att nå dit. Inte i egen kraft. Därför har vi fått ”Hjälparen”, den heliga Anden. Paulus påminner oss om att ”Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord”. Rom.8:26-27. Jag önskar Guds välsignelse över Ditt liv.

Sture Lyreskog

Från redaktören

Det här numret av tidningen var som du kanske märkte lite extra innehållsrikt. Nu stundar semestertider och nästa nummer kommer därför ut i augusti. Vad ska du göra i sommar? Själv ska jag för tredje året i rad besöka Hönökonferensen utanför Göteborg. Litet pyssel vid kolonistugan blir det säkert också. Du är mer än välkommen att höra av dig om du har något att berätta om vad du har varit med om. Kanske har du läst en bok du gillade eller har några tankar du vill dela med dig av? Är det något du vill ha hjälp med att be för så tar vi in det under rubriken ”Bönebrevet”, vill du skicka en hälsning eller har något kortare att meddela kan det hamna under ”Syskon emellan” eller vill du skriva en betraktelse så är det också mycket välkommet. Påminner även om möjligheten för dig som använder e-post att du kan få tidningen den vägen om du önskar samt att den inlästa versionen som skickas ut på CD även alltid finns på vår hemsida.

Med förhoppningar om en bra sommar och att vi hörs snart igen!

Ronny Gilderskär

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift, CD och e-post. Tidningen finns också på vår hemsida: www.syskonbandet.se/medlemstidning.

Juni-juli 2013.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: Anita Örum. Redaktör: Ronny Gilderskär.

Telefon, kansli och redaktion: 08-641 30 45, 641 30 95.

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se